

רע"פ 3844/17 - רחמים דרשן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 3844/17

לפני: כבוד השופט ח' מלצר

המבקש: רחמים דרשן

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט ח' מ' לומפ) מתאריך 29.03.2017 ב-ע"פ 39462-02-17

המבקש: בעצמו

בשם המשיבה: עו"ד קרן רוט

החלטה

1. לפני בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטת ח' מ' לומפ) ב-ע"פ 39462-02-17, במסגרתו נדחה ערעורו של המבקש על הכרעת דינו וגזר דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בירושלים (כב' השופט פ' שטרק) בתיק 143/2016 מתאריך 05.01.2017, בגדרם הורשע המבקש בגין חניית רכבו במקום בו חל איסור על פי חוק לעשות כן, והושת עליו קנס בסך 250 ש"ח.

אביא להלן את הנתונים הדרושים להכרעה בבקשה.

רקע והליכים קודמים

2. בתאריך 23.11.2015, לאחר שהמבקש הגיש בקשה להישפט, המשיבה הגישה לבית המשפט לעניינים מקומיים הנכבד: "הזמנה למשפט וכתב אישום (ברירת משפט)". לפי הנטען בכתב האישום, בתאריך 08.06.2017, בשעה 13:08, המבקש חנה, או העמיד את רכבו ברחוב רוטשילד בירושלים, במקום שהחניה בו נאסרה, והאיסור היה מסומן בתמרור.
3. במסגרת כתב האישום, המבקש הואשם בעבירות הבאות: איסור עצירת רכב, העמדתו וחנייתו בדרך, עבירה לפי סעיף 5(א) לחוק עזר לירושלים (העמדת רכב וחנייתו), התשכ"א - 1960 (להלן: חוק העזר); אי ציות לתמרור, עבירה לפי תקנה 22(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: התקנות).
4. בתאריך 05.01.2017 בית המשפט לעניינים מקומיים הנכבד הרשיע את המבקש במיוחס לו בכתב האישום. במסגרת זו נקבע כי: "לא מדובר בצומת, זאת לנוכח ההגדרה בחוק כאשר אזור החנייה המוסדר מהווה מובלעת בצד הכביש ומהווה חלק מהכביש" (ראו: עמ' 4 לפרוטוקול). בית המשפט לעניינים מקומיים קבע עוד כי בהתאם לחומר הראיות שהונח לפניו עולה כי המבקש יכול היה להבחין "בעמוד השלט".
- נוכח האמור, בית המשפט לעניינים מקומיים הנכבד הרשיע את המבקש בגין המיוחס לו בכתב האישום.
5. בתאריך 05.01.2017 הנ"ל - בית המשפט לעניינים מקומיים הנכבד גזר את דינו של המבקש והשית עליו את העונש הנזכר בפיסקה 1 שלעיל.
6. בתאריך 19.02.2017 המבקש הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי הנכבד כנגד פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים הנכבד, ובמסגרתו הוא חזר על עיקרי טיעונו בהליך שבפני בית המשפט לעניינים מקומיים הנכבד.
- בתאריך 29.02.2017 בית המשפט המחוזי הנכבד דחה את ערעורו של המבקש, על כל חלקיו, בקובעו כי טענותיו של המבקש נוגעות לממצאי עובדה, שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית, אשר התרשמה מהראיות שהונחו ונשמעו בפניה באופן בלתי אמצעי. בתוך כך בית המשפט הנכבד קבע כי לאחר עיון בתמונות שהונחו בפניו, ניתן לראות כי התמרור שאוסר על חניה ועצירה במקום - אינו מוסתר, וניתן להבחין בו. לענין הטענה כי מדובר בצומת, אשר מבטל תמרור שהוצב בראשית הרחוב - בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כדלקמן:
- "הסייג החל בתקנה 4(2) לתקנות (כך במקור - ח"מ) מתקיים בענייננו, שכן מדובר במגרש חניה סגור, ועל כן הצומת אינו מבטל את התמרור ... לענין העונש בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי "בית המשפט איזן נכונה בין נסיבות ביצוע העבירה ואשמו של המערער לבין כך שלא לקח אחריות למעשיו, בנסיבות העניין בכללותו, קנס של 250 ש"ח, אינו מופרז ואין מקום להקל בו" (ראו: עמ' 5 בפסק דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד).

מכאן הבקשה שבפני.

טענות הצדדים

7. לשיטת המבקש, מאחר שחנה את רכבו לאחר סמטה ללא מוצא - חל על המקום הכלל: "צומת מבטל תמרור". המבקש גורס כי בית המשפט המחוזי הנכבד, שגה עת שלא החיל עליו את הכלל האמור, תוך שהוא טוען כי ההכרעות של הערכאות הקודמות אינן מתבססות על תקדים משפטי. יתר על כן, המבקש טוען כי הסמטה בעניינו מהווה "צומת", באשר הוא מהווה מקום פגישה של שני כבישים, המוגבל על ידי אבני שפה, ולכן הוא מבטל את התמרור שלפניו, ואיננו מהווה כניסה למגרש חנייה.

8. המשיבה טוענת מנגד, כי הבקשה איננה עומדת בקריטריונים, אשר הותוו בפסיקתנו לצורך מתן רשות ערעור, בשים לב לכך שטענותיו של המבקש נדחו לגופן על-ידי הערכאות הקודמות. לגופם של דברים, המשיבה טוענת כי נקבע על ידי הערכאות הקודמות הנכבדות כי המפגש בין מגרש החנייה לבין רחוב רוטשילד - איננו מהווה צומת, ועל כן היה על המבקש לפעול בהתאם לתמרור שהוצב בתחילת הרחוב, שאסר על חנייה.

דיון והכרעה

9. לאחר עיון בבקשה, בתגובת המשיבה, ובחומר שצורף להן - הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. אנמק מסקנתי זו, מיד בסמוך.

10. הלכה היא כי מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן רק במקרים מיוחדים, שבהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית, בעלת השלכות ציבוריות החורגות מעניינם הפרטני של הצדדים הישירים להליך, או בנסיבות המעוררות חשש מפני עיוות דין, או אי-צדק חמור שנגרם למבקש (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 8421/16 מחאמיד נ' מדינת ישראל (20.11.2016); רע"פ 916/17 בוסקילה נ' מדינת ישראל (18.04.2017)).

11. לאחר שבחנתי את הבקשה שלפני - מצאתי כי היא איננה עומדת באמות המידה הנ"ל למתן רשות ערעור, באשר היא איננה מעלה שאלה משפטית עקרונית ומתמקדת כולה בעניינו הפרטני של המבקש.

די בטעמים אלו, כשלעצמם, כדי לדחות את הבקשה שלפני.

12. למעלה מן הצורך, סבורני כי דין טענותיו של המבקש - להידחות גם לגופן. עיקר טענותיו של המבקש נוגעות לפרשנות התיבה: "צומת", בהתאם לסעיף 1 לתקנות, המורה כך:

" 'צומת' - השטח המתהווה על ידי פגישתם של שני כבישים או יותר והמוגבל על ידי קווי שפות הכבישים או אבני השפה של אותם כבישים או על ידי הארכתם המדומה;

צומת אינו כולל -

(1) התמזגות כבישים בדרך מהירה;

(2) שטח המתהווה על ידי פגישה של כביש עם כניסה ויציאה לחצרים, או עם דרך גישה לבית, למגרש חניה, לתחנת דלק או למפעל, אלא אם סומן אחרת בתמרור... (ההדגשות שלי - ח"מ).

זה המקום לציין כי המבקש התמקד ברישא להגדרה הנ"ל, ולא נתן מענה לסייפא, שעניינה במה שצומת **אינו כולל**.

13. הערכאות הקודמות הנכבדות, אשר בחנו את הראיות בתיק, קבעו שטענותיו של המבקש אינן מבוססות. בבית המשפט לעניינים מקומיים נקבע בהקשר זה כך:

"השאלה הראשונה האם מדובר בצומת המבטל תמרור. התשובה בעיני היא שלא מדובר בצומת, זאת לנוכח ההגדרה בחוק כאשר איזור החניה המוסדר מהווה מובלעת בצד של הכביש ומהווה חלק מהכביש" (עמ' 4 לפרוטוקול בית משפט לעניינים מקומיים. הדגשה שלי - ח"מ).

בית המשפט המחוזי הנכבד, אשר שב ובחן את טענותיו של המבקש בהקשר האמור, מצא גם הוא כי בנסיבות מדובר במגרש סגור, ועל כן הצומת איננו מבטל תמרור (ראו: שם בעמ' 5).

14. הנה כי כן הדין נגזר פה מן העובדות ובהקשר לקביעות עובדתיות מעין אלו, כבר נפסק כי לא בנקל תתערב ערכאת הערעור בממצאי עובדה ומהימנות, שנקבעו על ידי הערכאה המבררת. דברים אלה יפים מקל וחומר, ככל שמדובר בהשגות על קביעות שכאלה שצד כלשהו מבקש להעלות במסגרת בקשה למתן רשות ערעור (ראו: רע"פ 8862/15 שליימוביץ' נ' מדינת ישראל (27.1.2016)).

15. נוכח כל האמור לעיל - הבקשה נדחת, וממילא אין אף מקום לעיכוב הביצוע המבוקש.

ניתנה היום, ו' בניסן התשע"ח (22.3.2018).

ש ו פ ט